

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko Z. S.A. w W.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 771/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1200 (tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnemu z dnia 20 lutego 2015 r. naruszenie art. 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 5, 6, 23, 24 i 448 k.c. oraz art. 12 Prawa prasowego, a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła występowaniem w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych:

a) czy zobowiązanie strony pozwanej do zapłaty 50.000 zł z powodu naruszenia dóbr osobistych powoda nie jest zbyt wygórowane i nieadekwatne do sposobu naruszenia tych dóbr,

b) czy postawienie zarzutu w publikacji prasowej może być uznane za bezprawne naruszenie dóbr osobistych, gdy dziennikarz zachował szczególną staranność i rzetelność przy zbieraniu i wykorzystaniu materiałów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi doniosłe zagadnienie z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Kwestie podniesione przez stronę pozwaną nie są takimi zagadnieniami.

Niewymierny w pełni charakter okoliczności uzasadniających zasądzenie zadośćuczynienia sprawia, że sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia ma pewną swobodę, zarówno co do zasądzenia zadośćuczynienia, jak i jego rozmiaru. Rozstrzygnięcie w przedmiocie zadośćuczynienia w zaskarżonym wyroku w pełni odpowiada ukształtowanemu w orzecznictwie stanowisku co do funkcji i wysokości zadośćuczynienia (por. co do funkcji zadośćuczynienia, jego wysokości i granic swobody sądu przy zasądzaniu zadośćuczynienia np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03 i 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 lutego 2005 r., SK 49/03, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2008 r., III CZP 31/08 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2013 r., I CSK 697/12).

Także kwestia bezprawności naruszenia dóbr osobistych w kontekście zachowania przez dziennikarza wymaganej staranności była już wielokrotnie w orzecznictwie wyjaśniana i nie ma potrzeby ponownego podejmowania tej kwestii przez Sąd Najwyższy na potrzeby rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (por. w szczególności uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2005 r., III CZP 53/04 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2015 r., IV CSK 470/14).

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony pozwanej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 5 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461), a także § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).